

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΑΛΛΑΡ

..... ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.....

ΟΝ μισούσα αυτό τον άνθρωπο, τον μισούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, με λύσσα και παρφορά, γιατί μου έκλεψε τη Λουίζα, τη νέα που αγαπούσα επί τόσα χρόνια μ' άτελειομένο έρωτα, χωρίς όμως να μπορέσω να κατακτήσω την καρδιά της. Κι' από τη στιγμή που έμαθα ότι είχε αναγγείλει τους γάμους του με τη Λουίζα, έκανα όραμα να μη τον άρθσω να χαρή την ευτυχία του...

Πήγα, λοιπόν, και βρήκα τον 'Αντουάν ντε Μαιτρώων.—Έτσι λεγόταν ο ευτυχισμένος αντίπληλός μου,—και του είπα ότι έπρεπε, για το καλό του, να μεταίωση το γάμο του με τη Λουίζα. 'Ο 'Αντουάν, ο οποίος ήξερε πόσο αγαπούσα τη μηροστή του, μου έρριξε ένα αδιάφορο βλέμμα θριαυτευτού και μου γύρισε περιφρονητικά τις πλάτες... Τό αμα άνέθιξε στο κεφάλι μου. —'Αρνείσαι ; τον ρώτησα, προσπαθώντας να μη χάσω την ψυχραμία μου. Πολύ καλά ! Σέ προειδοποιώ όμως, ότι θα τον έμποδισω αυτό το γάμο. —Με ποιά τρόπο ; φώναξε άπειλητικά ο Μαιτρώων, γυρίζοντας το κεφάλι του για να με κοιτάξει κατάματα. —Θά σε κάνω να μη σε θέλει πειά ή Λουίζα ! —Είμαι περίεργος να δω αν θα το κατορθώσω ; —Θά το δής !

...Από κείνη τη μέρα, έβγα ή σπά του Μαιτρώων. Τόν παρακολούθησα παντού και φρόντιζα να βρισκόμια πάντοτε μπροστά του για να του υπενθυμίζω την παρουσία μου και την εκδίκησή μου. Στην άρχή, εκείνος μ' έδλεε μ' άδιαφορία. Σιγά-σιγά όμως, όσο περνούσε ο καιρός, καταλάβαινα πως ή άγριος ματιάς που του έρχετο χάθε φορά που τον σταντούσα, άρχισαν να τον εκνευρίζουν, να τον κάνουν να χάνη την ψυχραμία του.

Μιά μέρα πληροφορήθηκα πως έβριγγε για το Μπαρζιτ και ότι είχε πάρει ένα δωμάτιο στο «Ξενοδοχείο της 'Αγγλίας». Την έποικνή έπιανα στο ίδιο Ξενοδοχείο τη διαλανή κάμαρα. 'Όταν ο Μαιτρώων με έδλε ξαρκικά μπροστά του, στο χόλλ, δέν μπορέσε να φανή άτάραχος. Με πλησίασε και μου έλεπε με λαγνασιαμένη φωνή: —Είπε ή τηλεγράφα φορά που σε δλέπω μπροστά μου... 'Αν σε ξαναδώ...

—Τι θα κάνης τότε ; τον ρώτησα χαμογελώντας προκλητικά και ειρωνικά.

'Ο 'Αντουάν, κατακριντος από το θυμό του, αντί να μου άπαντήση, σήκωσε το χέρι του να με χτυπήση. 'Ετρεξαν μερικιά ξενικά και μιά χούφια... Έγώ έξακολουθούσα να χαμογελώ πονηρά... Έίχα ήδη καταστρώσει ένα πρωτότυπο σχέδιο για να εκδικηθώ τον αντίπληλό μου... Και όταν βρετώ από λίγο, ένας από κεινους που μ' είχα εχαιρωσει, με πλησίασε και μου έλεπε :

—Φανταίεα ότι ο κ. Μαιτρώων δέν αισθάνεται για σάς έξωφρετική συμπάθεια !

Έγώ έκανα άμέσως τη σκέψη ότι μου παρουσιαζότανε μιά πρώτης τάξεως ευκαιρία για ν' άρχισω να προετοιμάζω το έδαφος για την εκδίκησή μου.

—Ναι ! άποκρίθηκα. Έχουμε κάποια παλιά διαφορά. 'Ο κ. Μαιτρώων με μεγάλη χαρά θα μ' έδλεε να έξαφανίζομαι από το πρόσωπο της γής... Με μισεί περισσότερο άτ' ότι μ' απορρίπτει να φαντασθήτε... Φροντίζω να φυλάγωμαι άτ' αυτόν... Μά κανείς δέν ξέρει τί μπορεί να σημάη μιά μέρα...

Συγχρόνως προσπαθούσα να πείσω πολλούς γνωστούς μου, ότι ο Μαιτρώων με μισούσε θανάσιμα και ότι ήθελε το κακό μου... Τέλος, άποφάσισα να έξαφμισώ το σχέδιό μου. 'Ηταν πειά καιρός... Κι' ένα άπογεμα, πλησίασα τον αντίπληλό μου ενώ έμπαινε στο Καζίνο. Μόλις με έδλε δέν μπορέσε να κρατήση την ψυχραμία του.

—Έχω να σου άνακοινώσω κάτι ιδιαίτερός ! του είπα. —Δέν θέλω ν' άνωσω τίποτα από σένα ! μου άποκρίθηκε. Τό καλύτερο που έχεις να κάνης είναι να φύγης άμέσως από μπροστά μου...

—'Αν όμως, αυτό που θα σου πω είναι σχετικό με μιά νέα, για την όπια ενδιαφέρεσαι ; τον ρώτησα σιάνοντας στ' αυτά του. —Θά είναι κάμια σπουφρανή ! Από σένα δια τ' άπορνήμω !...

—'Όσοσο έχω άποδείξεια που θα σε πείσω ότι ή νέα αυτή, ή μηνοτή σου μ' άλλα λόγια, άφου γέλασε μένα, κοροιδεύει τώρα και σένα μ' ένα τρίτο... 'Α ! σταθήκαμε πολύ τυχεροί και οι δύο στην έκλογή μας !...

—Είσα ένας ψεύτης. Ένας...

—'Εν όνόματι του νόμου, σάς συλλαμβάνουμε !

—Γιατί να μιλήμε άδικα ; Έχω στα χέρια μου φουριμένα γραμματα, που θα σε πείσουν καλύτερα από τα λόγια μου... Μπορώ να σου τ' άνακοινώσω. 'Όχι, φυσικά, τώρα... 'Αν θέλεις, θα σε περιμένο άπόψε το βράδυ, στις 9, στο Βουνό της Μοναξιάς... Ξέρεις την έρμηκη αυτή τοποθεσία ;...

—Ναι, την ξέρω ! ψιθύρισε ο Μαιτρώων, με φωνή άλλαγμένη, που πρόδιδε ότι άρχισε να παίρνη στα σοβαρά τα λόγια του. 'Εστω ! θάρθω, για να σε διαρεύσω, έπειδή είμαι βέβαιος ότι αυτά που λές τώρα είναι άνήθικες συκοφαντίες. * * *

Θά ήταν ή ώρα 8 1/2 όταν βγήκα από το δωμάτιο του Ξενοδοχείου μου. Φρόντισα, πριν πάω στο Βουνό της Μοναξιάς, να συναντηθώ στο χόλλ, κατά τύχη όθην, με μερικούς γνωστούς μου και να τους πληροφορήσω τί ανυχτερινό περίπαιτο θα έκανα...

—Μά τί δουλειά έχεις τέτοια ώρα με το Μαιτρώων ; με ρώτησαν όλοι. Θά χτυπήθητε μήτος ; —'Όχι δά ! 'Ο κ. Μαιτρώων με είδοποίησε ότι έχει να μου πη κάτι, που θα έξαφανισή την ανυχρότητα, ή όποία ύπάρχει μεταξύ μας, έξ ατίας κάποιας παλιάς διαφοράς.

Και ξεκίνησα από το Ξενοδοχείο. Στις έννην παρά τέταρτο βρισκόμουν στο παραθαλάσσιο Βουνό της Μοναξιάς. Σταθήκα και κοιτάζα το θαμιάσιο τοπίο που άπλωνότανε γύρω μου. Τα δέντρα και οι θάμνοι ήσαν λουμένα στο άσημένο φώς του φεγγαριού. 'Η θάλασσα γυάλιζε κάτω από τα πόδια μου. Μά ή ώρα περνούσε και πθανόν ο Μαιτρώων να παρουσιαζότανε από τη μιά στιγμή στην άλλη. Κρούφτηκα πίσω από μερικούς θάμνους και περιμένα... 'Υστερ' από λίγο έβρασε κι' ο αντίπληλός μου. 'Ερριξε ματιες δεξιά και άριστερά, έδλε ότι δέν είχα πάει άκόμα, άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε να με περιμένει... Έγώ τον παρακολουθούσα κρημμένος πάντοτε πίσω από τους θάμνους.

Πέρασε έτσι μισή ώρα... Τέλος, ο Μαιτρώων, δλέποντας ότι δέν έπρόκειτο να πάω στο ραντεβού, έκανε μιά θυμωμένη χειρονομία κι' έβριγγε, τραβώντας τρώς το Μπαρζιτ. Βγήκα τότε από τον κρημώνα μου και, χωρίς να χάνω καιρό, άρχισα να έφαρμιζώ το σχέδιό μου. 'Ηθέλα να χτυπήσω κατάφαρα τον αντίπληλό μου, να τον κάνω να με θυμάται σ' όλη του τη ζωή, να μη μπορέση να ξανασηκώση κεφάλι. Και να τί άποφάσισα : να έξαφανιστώ για πάντα από το πρόσωπο της γής, άφου λάβω πω μπροστά μου μιά μέτρα, που θα άποτελούσανε μιά βασική κατηγορία κατά του Μαιτρώων, ότι με είχε δολοφονήσει !...

Είχα κάμιας διαδόσει σ' όλο το Ξενοδοχείο, ότι ο Μαιτρώων με μισούσε και ότι ήθελε να με σκοτώση. 'Υπήρχαν πολλοί άπορριχτές που μπορούσανε να υποστηρίξουν ότι τον είδαν να σηκώνη το χέρι του να με χτυπήση. 'Αρκετοί φίλοι μου γνώριζαν πως έκείνη τη θραδαίά ο Μαιτρώων μου είχε δώσει ραντεβού στο Βουνό της Μοναξιάς. Πόσο έπιφρονητικά για τον αντίπληλό μου !...

Και άρχιζα να έτοιμάζω τη σκηνοθεσία του φόνου ! 'Εσπασα σε τρία το μαστούνι μου και το πέταξα καταγής... 'Εσπασα κατόπιν ένα κομμάτι από το κοστούμι μου και τούριξα λίγο μακρύνω, μαζύ μ' ένα μαντήλι που έφερε τ' άρχικά μου. 'Ετσι, δεικνύονα πολύ τη δικαιοσύνη στο έργο της. Δέν θα ύπήρχε καμιά άμφιβολία, ότι έγινε πάλη μεταξύ έμού και του Μαιτρώων. Θά ύπέθταν πως άντιστάθηκα όσο μπορούσα, μα κεινος τ' άπαρέσε στο τέλος να με πετάξη στη θάλασσα, που άπλωνότανε κάτω από το βουνό...

'Όταν δια ήσαν έτοιμα, όταν βεβαίωθηκα ότι είχα στην πείλη μου το διαβατήριο κάποιο Κολινό—ένός άλλου που τον είχα φρεϊ νερό σ' ένα δρόμο, πριν από ένα μήνα και που του πήρα το διαβατήριο, έπειδή είχα ήδη συλλάβει το σχέδιο αυτής της εκδίκησέως,—άφρασα ένα κασκέτο ως τ' αυτά και τράβηξα για το Μπαρζιτόν, άποφρασιμένος να συνεχίσω έτσι το δρόμο μου ως το Παρίσι και να φύγω από τη Γαλλία με την πρώτη εικαιρία που θα μου παρουσιαζότανε. Σκόπευα να πάω στην 'Αμερική—είχα πολλά χρηματα μαζύ μου—και να ζήσω εκεί κάτω με άλλο όνομα, με το όνομα του Κολινό. Θά ήμουν πειά ένας ζωντανός νεκρός... Μά τί μ' ενδιέφερε αυτό ; Θά με παρηγορούσε ή βεβαίότης ότι ο θανάσιμος έχθρός μου θ' άπυμαζόταν, δέν θα μπορούσε να κινή το γάμο του με τη Λουίζα και θα σούπε στη φυλακή, χωρίς να μπορή να άποδείξη την άθωότητά του...

Μόλις έβρασα στο Μπαρζιτόν, άγόρασα από ένα παλαισταλιό φουχα χωρικού, έκοψα λίγο το μαστάκι μου και τ' άγένεα μου. Έβγα

άπωσθήκατε αγνώριστος και, άφου άναπαύτρια λίγο σ' ένα πανδοχείο, συνέχισα τó δρόμο μου, έλαφρός και χαρούμενος...

...Είχα περάσει από πόλεις και χωριά... Και θρυσάκιουν στο Γκραι, στην κεντρική πλατεία του, όταν, ξαφνικά, είδα δυο χαροφύλακες να με πλησιάζουν και να με κυττάζουν στο πρόσωπο με μεγάλη προσοχή. 'Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά. 'Ωστόσο, προσποιήθηκα τον άδιάφορο κι' εξακολούθησα τó δρόμο μου... Πριν προφτάσω να προχωρήσω πολύ, οι δυο χαροφύλακες μ' έπασαν από τά χέρια.

— 'Εν όνοματι του νόμου σάς συλλαμβάνουμε, Ζάν Νορτάκ! είτε ό ένας από αυτούς.

— Μά δεν λέγομαι Ζάν Νορτάκ! προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ, ενώ έννοιωθα τά γόνατά μου να λυγίζουν. Είμαι ό 'Ιωσήφ Κοιλινό... 'Εχω και τά χαρτιά μου...

— Περιστό να μάς τά δείξης! 'Θά είνε ψεύτικα ή θ' άνήκουν σε άλλον... Σε αναγνωρίσαμε από μία φωτογραφία σου, άν και ψαλλίδισες τó μουστάκι και τά γένεια σου και φέρεσαι ρούχα χωρικού...

— Μά γιατί με συλλαμβάνετε ;
— 'Ως δολοφόνο του κυρίου ντε Μάλτεφών!

Συλλογίστρια τότε ότι εγώ κανόνισα τά πράγματα έτσι, ώστε ό Μάλτεφών να συλληφθή ως δολοφόνος μου και ή άντιστροφή αυτή των όρων μου φάνηκε καμική, σε δαβμό να λησμονήσω τήν τραγική μου θέση και να μηξω τά γέλια...

— Μή γελάς ! συνέχισε ένας από τούς χαροφύλακας. 'Ο κύριος ντε Μάλτεφών βρέθηκε σκοτωμένος πριν άπό τρεις μέρες, στις δέκα τó βράδι, κοντά στο Βουνό τής Μοναξιάς, στο Μπαρριζ... Πολλοί πελάτες του ξενοδοχείου κατέθεσαν ότι είχατε κάποια εχθρότητα μεταξύ σας. Κοντά στην τοποθεσία που άνεκαλύφθη τó πτώμα, δρήκανε τó μπιστούλι σου, σπασμένο στά τρία, και κομμάτια από τó κοστούμι σου μ' ένα μαντήλι με τ' άρχικά σου... Φαίνεται ότι τó θύμα σου θά άντιστάθηκε πολύ πριν τó μαχαρώσεις!...

Δέν μπόρεσα να μιλήσω από τήν κατάπληξη μου. Είχε συμβεί κάτι έντελώς άπρόοπτο, που άνέτρεψε όλα τά σχέδιά μου. 'Ο Μάλτεφών δολοφονήθηκε τήν τελευταία στιγμή από ένα άγνωστο και όλα τά έπιβαριντικά που προετοίμασα εγώ για τόν άντιξήλο μου, κατηγορούσαν τώρα έμένα για δολοφόνο του!...

Μά ποιός θά με πιστέψει άν τούς διηγηθώ τήν ιστορία του σχεδίου μου ; 'Ο άνναρχικός κίνησε τó κεφάλι του με δυσπιστία όταν άκουε αυτή τήν εξομολόγησή μου... Άφου θά με δδηγήσουν στο δικαστήριο, για να με καταδικάσουν για τó φόνο του Μάλτεφών... 'Θά με πιστέψουν άραγε οι δικαστάι ;

ROGER ALLARD

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΜΟΝΟΜΑΝΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Απειρα είνε τά παραδείγματα, που παίρνουν από τήν ιστορία ό ψυχίατροι για ν' άποδείξουν τή σχέση που υπάρχει μεταξύ μεγαλοφυίας και τρέλλας.

'Ο περίφημος καρδινάλιος Ρισελιέ π.χ., πολλές φορές, σε στιγμές νεύρακις ύπερδιεγέρσεως, φανταζόταν ότι μεταμορφώνεται σε... άλογο. 'Αρχιζε τότε να τρέχει γύρω από τά τραπέζια χρεμετίζοντας δυνατά και να κλωτσάει τούς υπηρέτες, οι όποιοι, ξέροντας τήν μαγία του αυτή, τόν άρταζαν και τόν έδεναν στο κρεβάτι του. 'Υστερα από μερικές ώρες σπασμωδικής άγωνίας και κατέπνι δυνατώς έφιδρώσεως, ό περίφημος καρδινάλιος ξαναγινόταν... άνθρωπος.

'Ο φιλόσοφος Καρτέσιος ήταν πολύ παράξενος και ζούσε σε έντελώς μονήρη. Συχνά φανταζόταν ότι τόν παρακολουθεί ένα άόρατο πρόσωπο, τó όποιο τόν παρεκινούσε στην έρευνα και στην άνάξηση της φιλοσοφικής αλήθειας.

'Ο μέγας θεολόγος και μαθηματικός Πασκάλ, στην παιδική του ηλικία καταλαμβάνονταν από νευρική κρίση μόλις αντίκριζε μεγάλη ποσότητα νερού. 'Επίσης δέν μπορούσε να βλέπει τούς γονείς του όταν έταν πλάι στον άλλον. Συγχρόνως με τίς ψυχικές του αυτές διαταραχές, έξεδηλώθη κι' ή μεγαλοφυία του : Σε ηλικία 10 ετών παιζοντας, έθεσε τίς βάσεις τής θεωρίας του περί άκωστικής και σε ηλικία 12 ετών έλυσε δυσκολότατα γεωμετρικά προβλήματα, για τά όποια ό Καρτέσιος με κανένα τρόπο δέν μπορούσε να παραδεχτή ότι είχαν λυθεί από ένα «βυζασταρούδι», όπως αποκαλούσε τότε τόν Πασκάλ.

'Ο Νεύτων πάλι σεσ φορές άνέβαινε σε άμάξι, κρισιμέναν από τέτοιον λιγγο και φόβο, ώστε κρατούσε καθ' όλο τó διάστημα γερά τó κάθισμά του, φοβούμενος μήπως πέσει.

'Ο Γκαίτε, τέλος, σε μικρή ηλικία, καταλαμβάνονταν από νευρική κρίση, όταν έβλεπε άνθρωπο άσχημομούρη!...

ΟΙ ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΔΕΚΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

(Του ALBERT SAMAIN)

Ροδόχρυσος ό ούρανός, σιγά-σιγά χλωμαίσει, Φρίσσουν ή έλπες ή άσπιμές, ή χλόη σαλεύει κάτω Τό ροδομέτωπο δουνό περιφάνα σωριάσει μύρια λαζούρια, διάφανα στα ριζοθιμέλι του Γυρνούνε τώρα άπ' τούς άγρούς... 'Εν' άσπρο άννατριχιάζει— κάποια γλυκάδα βιβλική πλανείται όλόγυρα του. 'Εμπρός ό άντρας και στο ζώο καθήμενη άγκαλιάζει μάνα, κουνώντας τó παιδί, που κλει τά βλεφαρά του. Κι' όλουθε, στο κεφάλι τους—ξυγώνοντας με χάρι— κίνιστρα φέρουν, που ειωδιές των μενεξέδων ραίνουν κι' έχουν τó δρόμο τόν πλατών, τó νοπολάτι πάφει, γυναίκες, που ή περπατησιά κι' ή ώρα όμορφαινούν. Κι' άργοδιαβαίνουν, πίσω τους άφίοντας τά θάμπη του θείου έκεινού δειλινού, που έμυρνούσαν οι κάμπη. (Μεταφρ.) ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΝΗΜΑ

(Του Β. ΟΥΓΚΩ)

Λέγει τó μνήμα στ' όμορφο ρόδο : —'Ετής νεότης άνθος ώραίο, πέξ μου, αυτό τó δάκρυ που σε ραντίζει τήν κάθε αυγούλα και σε δροσίζει, τί κάνεις, πέξ μου, τó δάκρυ αυτό ;...> Τό ρόδο γέρνει στο κρύο μνήμα : —'Κι' έσύ... τού λέει με δαθεία πίκρα, τί κάνεις, πέξ μου, και σ' ό τó σώμα του παιδιού πουθάναν στο κρύο σου χώμα, μέσα στο λάζου σου τόν άνοιχτό ;... 'Εγώ τή δρόσο που με ραντίζει, μύρο άτιμύτο τήν κόπω μάθε, μύσχο, ούράνιο λιθανωτό...> Κι' έλτε τó μνήμα : —'Καθμένο ρόδο κι' εγώ τó κάθε παιδί που άρτάζω, τó στέλνω άθάνατο, εν' άγγελούδι, στον ούρανό !

Η ΝΥΧΤΑ

(Δαϊκό τραγούδι των γονδιολιέρδων τής Βενετίας)

'Ωραία είν' ή νύχτα τ' άγέρι δροσερό κι' ό άνιχνός φωτίζει ψηλά στον ούρανό. 'Η γόνδολά μας τρέχει στ' άζήμαντα νερά και κάτω άπ' τά μπαλκόνια άνάλαφρο περνά μέσα στην έρημία και μέσ' στη σιωπή τραβάτε άδέρφια ναύτες τó όλόχρονο κουπί κι' άρχίζετε τó τραγούδι, με σγαλή φωνή που πάει με τή μουρμούρα του κίματος μαζύ.

(Μεταφρ.) Γ. ΑΝΘΕΜΗ

ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΟ

(Του ALFRED DE MUSSET)

Χλωμότατέ μου 'Εσπερίνε, σμαράγδινο μου άστέρι σύ, που με μέτωπο λαμπρό, στον ούρανό προβαίνεις άνάμεσα άπ' τ' όλόχρονο πέπλο, που σέβνει ή δισπ, πέξ μου, άπ' τó ζαφειρώνο σου παλάτι εκεί που μένεις ψηλά άπ' τó χάος τó άπειρο, για πέξ μου, τί κυττάζεις, σ' αυτή τή (γη μας κάτω ;...)

Οι άγέρφδες σιγήσανε, γαλήνεψε ή φύση με βογγητά θρηνηλογούν τά δάση, τά παράγγια και τó πουλί με τ' άλαφρά και βασιστικά φτερά του. Λειβάδια μοσχομύριστα κι' όλόδροσα περνάει... 'Αλλά έσύ, πέξ μου, τί ζητάς να ίδης από τά ψηλά και φίζνεις τίς άτίχνες σου στη γη που άκοσμήθη ; Μά, νά... σε βλέπω στο βουνό σιγά να χαμηλώνεις κι' ως βασιλεύεις, μου γελάς, γλυκειά καλή μου φίλε... Σε λίγο φτάνει κι' ή στιγμή όπου θέ να μ' άφήσης... Τό βλέμμα σου τρειουλισαστό κοντεύει πικά να σβήση... 'Αστρο μου πριν να κατεβής στον πράσινο τó λάφρο, δάκρυ φλιμμένο, άργυρό, σ' ό που κινιέσαι άγάλλο από τής νύχτας τ' όμορφο, τó κεντημένο πέπλο, που σ' άντικριζει ό βοσκός άπ' τά χωριά λειβάδια όταν γυρίζει στο χωριό με πόδια κορρασιμένα και πίσω του άκολουθούν τ' άρνιά του μαζωμένα... 'Αστρο, που πές μέσα σ' αυτή τήν άπειρη τή νύχτα ; 'Ω!... στάσου... μείνε άντίκρυ μου να σε θωρώ άί— (ώνα να σε θωρώ, να σ' άγατώ και να θυμάμαι 'Εκείνη.